

Luna, podoba življenja.

Na zahodnjem nebu je plavala luna, kakor legék čoln v svítu večernega žara. Otroci so jo kazali očetu, in Andrejček, najstarejši, reče: „Kako lepa in nežna je. Taka nij zmirom“. „„Zdaj je še dete,““ odgovori mu oče. „„Vsak dan bo večja in njena luč svitlejša, dokler nam pokaže ves svoj obraz. Morebiti, da jo bodo mnogokrat oblaki zakrivali. Potem se bode zopet manjšala ter nam vsa izgine in nam tako pokaže podobo človeškega življenja.““

„Umejem, kaj hočete reči, oče!“ odgovori Andrejček; „človek tudi narašča in se potem manjša, nekaj časa sluje tú na zemlji, ali kmalu izgine v černo zemljo.“

„„In černi oblaki, ki jo mnogokrat krijejo?““ nadaljuje oče.

„A kaj ti značijo, tega ne vem razložiti“, Andrejček naglo odgovori.

„„A to so nezgode, ki človeka izpremljajo; nobeno življenje nij vse sijajno in jasno na zemlji, vsako je imelo svoje žalostne dni ter jih še ima. Dobrega in pobožnega človeka oblaki samó mimo gredó in dušni počitek mu ostane. Ako je potem kedaj našim očem neviden, vendar še ne pogine, nego živi v duhu v drugej deželi večen in nepoguben.“

Aleksander Martinec.

P i r h i.

Hude zime bode skoraj konec; uže terka prijetna pomlad na duri. Oj koliko veselja bodete imeli preljubi otročiči, ko pojdete iz zaduhle sobe zopet vèn na čversti zrak, ter bodete skakali po zelenem travniku. Uže se sneg taje, in pomladanje cvetke molé nežne glavice izpod bele snežéne odeje, pod katero so spale vso zimo. K novemu življenju se vzbujá vsa narava iz globocega smertnega spanja, ter praznuje veselo veliko noč.

Oj velika noč! Kako vesela beseda je to vam, ljubi otroci! Vidim, kako živo vam tolče serce, ko slšite to besedo. Krajač in čevljar uže vso noč delata, da vam izgotovita novo obleko in obútelj. Kure dan na dan nesó jajca, kakor bi znale, da jih je treba posebno zdaj o velikej noči. Mati je skerbno nabirajo in spravljajo za pirhe ali pisanice, s katerimi vam naredé posebno velikonočno veselje.

Kaj ne, ljubi otroci, da se uže zdaj veselíte lepih, rudečih pirhov, ter štejete dneve in noči, kedaj je dobodete v darilo od očeta in matere, botrov in strijcev. Veseli ste jih, ker so tako lepo rudeči, in morda še tudi pisani! Ali še mnogo večje bi bilo vaše veselje, ako bi poznali tudi rudečih pirhov prelepi pomén,

Nu, poslušajte! naj vam ga povem.

Pirhi so lepo rudeči, kakor kri. Vas li to ne opominja presvete kerví našega odrešenika, katero je pretil z ljubezni do nas na lesu sv. križa, da bi nas otél večnega pogubljenja in nam zaslužil nebesa, kjer se praznuje vedno vesela velika noč? — Jajce je mertvo in nijma življenja; a denite je pod kokoš in pridite gledat za tri tedne. Kaj najdete? Jajce je prazno ter na enej strani odluščeno. Poleg kokoši ugledate majheno pišče, ki se je iz jajca izvalilo, ter čivkaje kliče svojo mater. Od kodi to? V jajci, čegar lupino vidíte prazno v